

[Justitsministeren]

til en vis grad overser, at mange private, for hvem sagen er afgørende – jeg behøver blot at tage et spørgsmål som familiesager – vil indgive en ansøgning i håb om at få endnu en retsinstans til at prøve den. Deri ligger jo ikke, at de opfylder lovens betingelser for at få en tredjeinstansbevilling. Jeg tror også, man skal tage disse ting med i betragtning, når man skal vurdere sagen, og jeg vil også gerne have lov at henvise til det svar, der er givet retsudvalget på spørgsmål 1, hvor man oplyser om justitsministeriets praksis ved gennemgang af de seneste 3 års journaliserede sager vedrørende tredjeinstansbevilling i straffesager. Dette svar viser, at anklagemyndigheden her fik anketilladelse til højesteret i 9 sager i 1976, 8 sager i 1977 og 2 sager i 1978, medens domfældte fik anketilladelse i 9 sager i 1976, 10 sager i 1977 og 5 sager i 1978. Jeg synes også, disse tal skal frem her.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da tidligere højesteretspræsident, dr. jur. Jørgen Trolle nu er blevet nævnt igen, vil jeg gerne have lov til at læse, hvad hr. Trolle har skrevet:

»Det må erkendes, at det er domstolene ...«.

Formanden

Hvor er citatet fra?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne have lov at tage citatet først og derefter nævne, hvor det er taget fra. Hr. Trolle skriver: »Det må erkendes, at der principielt set kan være noget rigtigt i, at det er domstolene selv og ikke administrationen, der giver – eller afslår at give – disse procesuelle bevillinger...«, og »...det må også erkendes, at sådan er ordningen i de fleste andre lande.« Det har højesterets præsident, dr. jur. Jørgen Trolle, skrevet i Ugeskrift for Retsvæsen 1974 afdeling B, siderne 209–213.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil blot have lov til at gentage, at der fra højesterets side intet ønske er om ændring af den gældende ordning. Højesteret siger – og det er det samme menneske, vi taler om, dr. jur. Jørgen Trolle: »Ordningen

har efter højesterets opfattelse virket godt. En henlæggelse af disse sager til højesteret kan ikke antages at ville medføre nogen væsentlig ændret praksis.« Det er citeret fra høringssvarene i lovforslagets bemærkninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 52 stemte for, 98 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 og 3, nr. 21-24, nr. 26-28, nr. 30-32 og nr. 36-38 samt underændringsforslag nr. 41 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 4-8

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af Wilhjelms (VS) og Steen Folke (VS) (se foran)

forkastedes, idet 31 stemte for, 106 imod; 14 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 9-13

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14

forkastedes, idet 4 stemte for, 147 imod.

Ændringsforslag nr. 15–20, ændringsforslag nr. 25, ændringsforslag nr. 29 og ændringsforslag nr. 33

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 34

forkastedes, idet 28 stemte for, 124 imod.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af Wilhjelms (VS) og Steen Folke (VS) (se foran)

forkastedes, idet 49 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 3 uden for betænkningen af Wilhjelms (VS) og Steen Folke (VS) (se foran)

forkastedes uden afstemning.